

ВТОРА СЦЕНА

/Крайпътен хан близо до Селви. Кръстовише на много друмове. Двама селяни свалят във византийското знаме с двуглавия орел и влизат вътре/

Първи селянин : Слава Богу! Изметоха се най-сетне. Тези каточели бяха последните. Дайте сега да окачим нашия лъв!

Втори селянин : /гледа към далечината през чардака, виждат се обози които се източват, отдалечаващи се факли /Отървахме се! Нашите в градището издържаха на глада, а ония не можаха...

Ханджията : Обраха и последната ни коричка...

Ранен войскар /излиза от стълбите на мазата, накуцва, с превързана глава/ Умно го беше намислил нашият Асен! Затвори пътя към всички твърдини на изток и ги накара, щат не щат, да минат през западния проход, за да се спрат при крепостта на Ловеч... Така ги отдалечи от средищата на тяхната прехрана. Три месеца обсаждаха твърдинята и сега се връщат обратно. Вижда се, че не ще посмеят вече да се върнат някога... Няма вече бойни ведачи като Алексей Врана... Сами го убиха. Ала той беше на човек, от българска породица... Некадърен е Исак Ангел... По го тегли към Цариград...

Ханджията : Ех, там има конски надбегвания, весели представления, лов, пирове /смее се гръмко/ поизгладнихме ги тука ромейците....

Войникът: Бай Досьо, ти ми спаси живота! Ако не ме беше скрил тука, щяха да ми видят работата ония... Раниха ме като се връщах от Търнов. Носехме на цря вест от жена му. Добре че другарят ми успя да се изплъзне и побегна. Сега вече пътищата са свободни. Дтре си тръгвам... Дали моите хора на село са живи и ~~книжките~~ читави? Гдето поминат пустите ромей палат и грабят!

Селяните: Ето го нашето знаме. Пак ще го развеем! /тръгват към находа/ Ха! Какви идат насам? Конници! Кочия...

Войникът: Къде е лъкът ми? Дайте ми копието! /ханджията скрива знамето и изтичва към прага. Кланя се, после радостно извиква/:

Ханджията: Българи ли сте, бе братя! Да. Този е друмът за Ловеч. Спрете да си починете. Обсадата е дигната вече! Отидоха си!